

PREBEN JENSEN

Preben Jensen og Peter Rasmussen er henholdsvis 69 og 71 år og bor på Aarhus Fripleshjem i udkanten af Tranbjerg. De kom begge for et halvt år siden, da stedet åbnede, og har siden da været sammen hver dag.

”DET VILLE VÆRE RØVKEDELIGT, HVIS IKKE PREBEN VAR HER ”

Tekst og foto af Mads Illum Dalsgaard fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Peter sipper af kaffen, mens Preben betragter ham bag de tykke brilleglas. De småsnakker lavmælt, men da en af stedets medarbejdere går forbi, stiger temperaturen. Stemningen i lokalet forandrer sig. Nærmest synkront vender de hovedet efter kvinden, som er ved at finde dagens kage frem fra køleskabet i det lille fælleskøkken. Det er ikke kagen, de kigger efter.

”Hun er godt nok en flot pige, men hun er lidt for gammel til mig,” siger Peter med et smil på læben velvidende, at han med 71 år på bagen ikke har mange chancer hos den 30 år yngre medarbejder.

Prebens kone døde af kræft for 25 år siden, og Peter og hans kone kommer ikke så godt overens for tiden. De skal nok snart skilles, mener Peter. Ingen af de to mænd har altså en kvinde i deres liv for tiden, og interessen for det modsatte køn er bestemt ikke blevet mindre heraf.

MERE END BARE DAMESNAK

"Vi bruger meget af dagen på at snakke om damer" siger Preben og rynker på øjenbrynene, mens han nikker til Peter. Peter nikker gengældende, men fortæller, at det altså ikke kun er damesnak, som optager de to mænd. Gåture og gymnastik er også en del af hverdagen på Aarhus Friplejehjem, og især motionscyklen har været flittigt brugt, selvom benene ikke længere er unge og friske.

"Når vi er halvvejs, så sætter jeg mig over på stolen, mens Preben knokler videre," siger Peter, som altid har været passioneret sportsmand.

Nu holder benene ikke til det store, og han må nøjes med motionscyklen og gåture med sin rollator.

Og så er der plantekasserne. "Det er ikke noget særligt, bare fire brædder der skal slås sammen," siger Peter, mens han – med en snert af stolthed – fremviser de halvfærdige kasser, som står op ad væggen i plejehjemmets værksted. Det var pedellen Anders, som tog fat i Peter og Preben og satte gang i plantekasseprojektet, og selvom det ifølge Peter "går meget langsomt fremad", nyder de at have værktøj i hænderne.

Preben fortæller, at han grundet epilepsi ikke længere må køre bil.

Sygdommen har dog været på retræte i mange år, og han forudser, at han nok får lov at køre igen til august, hvor en læge skal vurdere, om han skal til en ny køreprøve. Han trækker på smilebåndet ved tanken om at kunne køre bil igen.

"Så skal vi ud at se mit gamle gartneri. Det ligger ikke ret langt herfra".

INTET ER TABU

De to ældre herrer bor nærmest dør til dør på plejehjemmet, og det var derfor meget naturligt, at de fandt sammen for et halvt år siden. Derudover deler de samme smag inden for politik og kvinder, ligesom de begge proklamerer, at de har et meget positivt livssyn.

Det positive livssyn er vigtigt i en hverdag, hvor sygdom, savn og død fylder meget. De har begge mistet venner, familie og bekendte, og de har således haft

døden tæt inde på livet. Derfor skal der også være plads til dybe samtaler, men det er ikke noget, de dyrker. De fokuserer helst på det positive, men Peter understreger, at der ikke er noget, der er tabu for de to at snakke om. Humor og drillerier fylder også meget i deres daglige samtaler – og dem har de mange af. De er nemlig sammen det meste af dagen.

”Vi kan sgu ikke undgå hinanden. Det er en bitter pille at sluge,” siger Peter og griner i kor med Preben, som retter på brillerne.

Peter og Preben er efterhånden blevet vigtige for hinanden, og især førstnævnte har svært ved at se, hvordan hverdagen ville se ud, hvis ikke Preben var der til at holde ham med selskab.

”Det betyder rigtig meget for mig at have en ven her. Hvis ikke jeg havde det, var jeg sateme træt og ked af at være her,” siger Peter.

Især i perioder med sygdom og dårligt humør hjælper det at have en god ven som nabo. ”Hvis man ikke har en at have det sjovt med, visner man som menneske,” siger Peter.

TÆT VENSKAB KAN KOSTE RELATIONER TIL ANDRE

At de to er så meget sammen, har betydet, at de ikke har så meget at gøre med stedets andre beboere. Mange er dog så syge eller demente, at det kan være svært at føre meningsfulde samtaler med dem.

Der er også andre, der ligesom Preben og Peter er rimelig friske i hovedet, men dem har de heller ikke den store kontakt til.

”Det kan være et handicap, for hvis en af os flytter – så står vi sgu alene,” siger Peter, mens Preben nikker og kigger på ham med en alvorlig mine.

Lige netop denne problemstilling kan snart blive en realitet. Peter har solgt sit hus og har bedt sin søn om at kigge efter en lejlighed inde i Aarhus. Ikke fordi, at han vil væk fra Preben, men fordi at han gerne vil bo tættere på sin familie.

”Så er jeg fri for Peter,” griner Preben, da han bliver konfronteret med, at Peter overvejer at flytte fra plejehjemmet.

Preben fortæller, at han heldigvis har gode venner og en dejlig familie uden for hjemmet, som han ofte besøger. Han smiler ved tanken og understreger, at han ikke håber Peter flytter lige foreløbig.

Men selv hvis Peter skulle flytte ind til byen, har de aftalt, at de skal ud og køre en lang tur, når Preben må køre bil igen.

Preben og Peter er ved at lave plantekasser, som skal indvies til foråret. Foto Mads Illum Dalsgaard